

Sziklás kalandok – 6 nap a Dolomitokban és a Júliai-Alpokban

Úgy hozta az élet, hogy 2012. augusztus 6-án négyen vágtunk neki a nagy kalandnak: Judit, Csabcsi, Gergő és jómagam. Gergő anyukájának kocsija minden igényünket kiszolgálta, s tulajdonosának sűrű emlegetése mellett („anyám kocsija!”) sikerrel funkcionálta végig 6 napunk sok száz km-ét. Önként vállalkoztam rá, hogy megírom kalandjaink történetét, így a kezdeti nehézségen túllépve (tudniillik hogy nem vittem tollat és füzetet) szorgosan igyekeztem jegyzetelni, hogy minden lényegesebb momentum megmaradhasson az utókornak, s számunkra is az iromány elolvasása felérjen egy „frissítés” gomb megnyomásával.

1. nap

Első napunk hajnali rajtja csöppet csúszott, ám végül az én velencei felszedésem után „anyám kocsija” röpített minket Olaszország felé. A 8-as úton haladva hagytuk el kis hazánkat Ausztria irányába, és a szlovén pályadíjat megspórolandó Ausztriában az A2 pályán haladva léptünk át Olaszországba. Csodáltuk az egyre növekvő hegyeket, miközben az új köntösbe bújt Emese GPS útirányítása mellett haladtunk célunk, a Brigata Tridentina nevű via ferrata felé. A zsinórban kígyózó hajtűkanyarokban Gergő sofőr időnként kiélte vad vezetési vágyát, mi pedig Judittal a hátsó ülésen igyekeztünk túlélni a ránk boruló csomagok rohamát. Kellemes hangulatban értük el mai végcélunkat, a Passo Gardenán (Gardena hágón) lévő parkolót, melyben az éjszakát tölteni terveztük. Így voltak ezzel rajtunk kívül sokan mások is: a parkoló már számtalan autónak és lakókocsinak nyújtott pihenőhelyet. Körülcodáltuk és – fotóztuk a fölénk magasodó hegyeket, a zöldellő oldalak fölött kígyózó felvonókat, s sátorhely után néztünk. A több különféle elképzelést igyekeztünk egyeztetni, majd a térképet is tanulmányozva úgy véltük, még odábbautózzunk kicsit, hátha kerül némileg csendesebb sátorhely is. Röpké utunk sikertelenül zárult, így visszatértünk a parkolóba azzal a döntéssel, hogy ott töltjük az éjszakát.

A sziklák közti bókászás során Judit kétszer is szerencsétlenül járt. Első ízben az egyik vádlija egy roppanás kíséretében fellépő éles fájdalom képében próbálta megghiúsítani Judit elkövetkezendő napi programjait. Nem tudni, mi történt, de az izom valószínűleg nem szakadt el, talán meghúzódott. Mindenesetre a láb hogylététől kellett függővé tenni, hogy Judit reggel neki tud-e indulni a hegynek. Ezt követően még egy méh is megcsípte Judit egyik ujját. Szerencsére a hete jobban folytatódott, mint ahogy indult ☺

Csabcsi előcsomagolta a két befőttesüvegnyi lecsóját, a gázfőzőkön megmelegítettük őket, és kellemesen megvacsiztunk. Gergő még egy kávét is főzött a magával hozott kis kotyogóson – full extrás ellátás volt!

Ahogy elnéztük az eget, joggal vélhető volt, hogy jön valami eső. Egyre jobban beborult, a hegyeket ellepték a felhők. Mikor aztán annyira nekikezdett, hogy már nagyon eláztunk volna, benyomakodtunk a kocsiba, ott várva ki az eső végét. Gunnyasztottunk aztán jó darabig, hallgattuk a rekedt hangú jazzénekes rádióból előkígyózó dalát, s Judittal könnyesre nevtük magunkat Gergő egyik remek, akcentussal előadott beszólásán („már csak szemörkél!”). Közben már sötétedett is, és kezdett ránkborulni az autóban alvás árnya. Ez engem rettentett, mivel volt már benne részem, és nem kívánnám többet – így aztán az eső egy enyhébb periódusát kihasználva Judittal kipattantunk, hogy hamar felverjük a sátrat a kocsi mellé. Hiába siettünk azonban, nem sikerült szárazon megúszni a műveletet, de azért kész volt, és gyorsan beköltöztünk. Hamar elraktuk magunkat aludni, míg a fiúk éjszakára véglegesen a kocsiban maradtak.

2. nap

Terveinknek eleget nem téve későn keltünk, amikor már világosodott. A hegyek felhőben úsztak, s kérdéses volt, egyáltalán elinduljunk-e, milyen idő lesz még. Végül elindultunk, úgy voltunk vele: max. ha nagyon csúszik, vagy bármi időjárási gond lesz, visszafordulunk, és valami túra után nézünk via ferrata helyett. Mivel Judit mindenképp menni akart, Csaba befáslizta a fájó vádlit, s úgy tűnt, használható lesz a láb. Sőt mi több: ahogy később kiderült, csak úgy repítette Juditot, aki direkt terhelte is, hogy járassa, szoktassa. Bejött! Nem mindig a pihentetés a célravezető.

A Brigata Tridentina ferrata úgy néz ki, hogy kb. 1950 m-ről kell felmászni kb. 2580-ra. Itt van egy menház, a Cavazza al Pisciadu hütte, ahol a ferrata hivatalos vége van – bár innen még aki akar, felmászhat a Pisciadu csúcson lévő kereszthez kb. 3000 m-re.

Nem túl nehéz ferrata (C), ám én így is elég jól elfáradtam benne, s időnként a többiek bevártak engem. Volt benne egy szép vízesés, meg egy függőhíd, mint érdekesség. Időnként utunk tumultus-jelleget öltött, ugyanis vezetett túrák is zajlottak, s jól felszaporodtunk. Az ilyenkor esedékes várakozásokat pihenésre használtam.

Csabát flusztrálta a háta mögött haladó, sarkát taposó úriember, minek következtében ő ugyanúgy az én sarkamat taposta – de miután ezt megbeszéltük, dicséretesen lemaradt, s már én sem flusztrálódtam ☺

Utunk során a kilátás egyre bámulatosabb volt, ahogy felfelé haladtunk. Nyílt a látóhatár, melyet hatalmas hegyek töltöttek meg, s tetejük csupaszon és monumentálisan meredt az égre, miközben változatos völgyek, szakadékok taglalták őket. Csodás volt! Szerencsére az ég is kegyes volt, eloszlatta a fenyegető esőfelhőket, s változatos napos-felhős időt adott nekünk.

Így értünk fel aztán a fennsíkra, s rövid séta után a menházhoz. A ház mellett egy mélyebb részen csodás tengerszemet leltünk, mely zölden ragyogott ránk. Le is szaladtam a partjára, s kezemet beledugva átható tisztasága mellett borzalmas hidegségét is abszolváltam. Csodaszép volt, nem lehetett nem gyönyörű fotókat készíteni róla!

Felvetődött körünkben a csúcstámadás gondolata. Gergő úgy döntött, a háznál marad a cuccainkkal, mi hárman pedig elindultunk a ház melletti ormon számomra irdatlan magasságban leledző csúcskereszt felé. Hamarosan lemaradtam Judittól és Csabától, és sűrű meg-megállásokkal pihentetve magam haladtam tova. Igyekeztem magam szoktatni a gondolathoz, hogy lehet nem lesz meg a csúcsmélységem, mert d.u. 1 óra felé szerettünk volna elindulni le a háztól. Úgyhogy úgy voltam vele, hogy megyek, amíg szembe nem találkozom a visszafelé érkező Judittal és Csabával, s akkor velük együtt indulok vissza. Mégis kicsi csalódás volt, amikor már a kereszttől nem túl vészes vertikális és horizontális távolságban járva azt láttam, hogy Juditék érkeznek vissza. Ez a csúcsmélység most nekem kimaradt, nem voltam hozzá elég erős. Meg kell mondjam, a környező hegyek mindent megtettek, hogy kárpótoljanak: meggyőződésem, hogy legszebb oldalukat mutatták nekem ☺

A háznál még kicsit pihentünk, ettünk egyet a Gergő által hozott kolbászból és kenyérből, illetve Csaba házi zöldségeiből, s napfürdőztünk is kicsit, ugyanis ragyogó idő kerekedett. Eztán megkerestük a levezető utat, mely a 666-os számú volt, s indultunk is le. Lefelé is volt tumultus, voltak májkrém-szagú kollegák (ahogyan azt Gergő konstataulta), s volt iszonyat hosszú lefelé csúszkálás törmeléken. Egy helyütt Csaba gondolt egyet, s más utat választott – ezt utólag nem tartotta a legjobb döntésnek, mert az még nehezebbnek bizonyult, mint a hivatalos út. Mély bevágásban araszoltunk lefelé, s csodálhattuk közben a csíkos kígyóként alant húzódó serpentint.

Kimondottan örültem, hogy leértünk végre sok-sok óra után. Tartottunk egy röpké mosdást a közeli hihetetlen tiszta vizű pataknál, mely a parkoló mellett kis tóként gyűlt össze, s minden

ferratazó számára ideális helynek bizonyult mosdáshoz, fogmosáshoz stb., aztán kocsiba vágtuk magunkat, s Emese által vezetve a másnapi helyszínünk megközelítését céloztuk meg. Ez vala pediglen a Marmolada, az egész Dolomitok legmagasabb csúcsa! Elégg extrém mászást terveztünk másnapra: ezért a napért béreltek Csabáék nekünk hágóvasat, csákányt és kötelet, hisz gleccseren is terveztünk menni!

Most elautóztunk tehát oda, s megtekintettük lehetőségeinket. El kellett döntenünk, hogy gyalogosan vagy felvonóval megyünk-e fel a menházig, mely már önmagában 570 m-es szintemelkedést jelentett, s majd még inntól 700 m a csúcsig. Időben és – legalábbis ami engem illet – erőnlétben sem biztos, hogy ment volna. Abszolváltuk, hogy a felvonó meglehetősen olcsó (5 € fel, 9 oda-vissza), és ehhez illően fapados – ennek elfogadása szegény Csabának okozott kemény küzdelmet önmagával, mi pedig megintcsak könnyesre neveltük magunkat lelki küzdelmeinek verbális megnyilvánulásain. Úgy döntöttünk, bevállaljuk a felvonózás költségeit másnap, így aztán beültünk „anyám kocsijába”, és visszafelé indultunk, merthogy láttunk jónak tűnő sátorhelyet útközben. Meg is lett, s győztem csodálni: Isten is sátorhelynek teremtette a szimpatikus kis tisztást, néhol fákkal rajta, s jéghideg, tiszta, gyors folyású patakka mellett. Kissé nyílt volt a terep, s mivel elvileg nem szabad vadkempingelni, még fontolgattuk, pontosan majd hol is legyenek a sátraink. Addig viszont kicuccoltuk a kaját, és Judit nekiállt elkészíteni egyik beígért menüjét: bolognait! Gergő és én nyálunkat csorgatva segítettünk neki, Csaba pedig nekiállt előpakolni a másnapi kellékeinket: a hágóvasakat, csákányokat és kötelet.

Én hihetetlenül telivacsiztam magam, elég rossz is volt a gyomrom utána. Káv és Jäger is került. Vacs után bevállaltam a mosogatást a patakban, majd kiválasztotta mindenki magának a hágóvasat és csákányt, a vasat beállítottuk, aztán már erős alkonyban a patak közvetlen árterén felvertük a sátrakat – fittyet hányva a figyelmeztető táblának, mely olyasmit közölt, hogy hirtelen áradat jöhet sok eső esetén, vagy ha kinyitnak egy zsilipet. Álomba szenderedtünk.

3. nap

Reggel didergető hidegben keltünk, melyben minden bizsonnyal busás szerepe volt a mellettünk folyó jéghideg pataknak is. Látszott a lehelet. A szomszédos hegyek csúcsát már melengette a napocska, de hozzánk a völgybe ennek csak a látványa jutott le. A fiúk lefőztek legalább két adag kávé, melyet barna cukorral, tejporral és tejjel dúsítottunk, majd a „lakások” összepakolása után magunkat is bepakoltuk a kocsiba, és elindultunk a felvonóhoz. Mivel előző nap úgy értesültünk, fél 9-kor indul a felvonó, ma sem keltünk túl korán. Talán 8 felé érhattünk a tetthelyre, s csak kissé csodálkoztunk azon, hogy már működik a felvonó, s teli van néppel. Csak a fel-útra vettük meg a jegyeket, majd a monitoron látható jelenetek tanulmányozása során abszolváltuk, hogyan kell be- és kiszállni a ketrecekből – azok megállása nélkül! Nem tűnt olyan egyszerűnek, kissé izgultam is, ám a segítő srácok nem hagytak sok időt a habozásra, kiabálásokkal biztatva betereltek minket, s már repültünk is felfelé a hegyre! No, azért a „repülés” kissé erős kifejezés, inkább csónakáztunk felfelé, szép lassan. A fiúk két ketreccel előttünk utaztak, kommunikálni velük nem tudtunk. A kilátásunk igen pazar volt, s egyre pazarabbá vált, ahogy felmagasodtunk. A lenti hatalmas víztározó kéken ragyogva terült el az óriási hegyek ölében. Szemmel követhettük a felvonó alatt kígyózó „szervízutat”, mely minden bizsonnyal irdatlanul meredek volt. Hosszas utazás után a Pian dei Fiacconii hütténél kellett kiszállnunk, mely miatt megintcsak kicsit aggódtam, ugyanis kihátrálva kellett kilépni a mozgó ketrekből. A fiúk fotózták, ahogy a segítő srácok szinte kihúztak minket hátrafelé a kocsiból, és így sikerült a partraszállásunk!

Elindultunk máris a nekünk kijelölt úton, mely ma a 606-os számot viselte. Némileg morénás, köves úton haladtunk, mely egy nagyobb kanyar után emelkedni kezdett, s ez azt idézte elő, hogy én megintcsak fokozatosan leszakadtam a többiekről. Lassabban is haladtam, s megálltam, néhány mp-es pihenőket beiktatva próbáltam a légzésemet egyenletesebbé változtatni, ami általában sikerült is. Ezen az úton is sok-sok nép haladt, magányos túrázásról szó sem volt.

A kis gleccser szélén értem be a csapattársakat, s itt már éhes voltam, szerettem volna reggelizni. Ezzel a lehetőséggel nem mindenki élt, Csaba pl. nem evett addig, amíg menni kellett. Én nem bírtam volna ki, a testem korgó pocakkal követelt valamit, amiből majd energiát tud kicsikarni ahhoz, hogy a lelkemet feljuttassa a magasba ☺

Ettünk, s felöltöttük a gleccserjáró felszerelést: a hágóvasat a bakira, s kezünkbe a jégcsákányt. Életemben először volt rajtam/nálam ilyen felszerelés, izgis volt tudni, hogy olyan dologra készülünk, amihez ilyen komoly holmikra van szükség! A csákány használatát Csaba már tegnap este elmagyarázta, jóllehet most csupán botként funkcionált. Majd a lejövetelnél a nagy gleccseren, ott többet fog jelenteni!

Elindultunk fel a kis gleccseren. Judit és Csaba elhúzott, én leghátra maradtam, Gergő nem sietett annyira. Mivel folyamatosan felfelé kellett menni, gyorsan fáradtam, s folyton kis pihenőskéket tartottam. Ez a gleccser nem volt szintiszta jég, teli volt moréna-kavicsokkal, melyeken győzött a hágóvas ropogni.

Maga a ferrata a gleccser végén kezdődött, ott volt a beszállás. Ott értük utol Csabáékat, akik már leszerelkeztek a gleccserszerkót, s felszerelkeztek a ferrata-szettet, de még a sok embertől indulni nem tudtak. Mi is megszabadultunk a hágóvastól, s a csákányt is felszereltük a zsákunkra, aztán ahogy a sor engedte, nekiindultunk a ferratanak.

Sokáig még együtt haladtunk, így mind abszolváztuk, hogy egy „irodista popsis” csajszi hogy szimpatizált Gergővel. Még azt is felajánlotta nagy mosollyal, hogy lefotózza az elől haladó Gergőt és Juditot. Ám kedvessége mindaddig tartott, míg Judit Gergő elé nem ment, s túlságosan megközelítette őt. Innentől kezdve átalakult valami undok nősténnyé, aki, úgy tűnt, fúj Juditra. Ezek a nők, szörnyűek...

Megintcsak gyönyörű helyen haladtunk, ám most panorámánkba több gleccser is vegyült. Győztük csodálni őket, dacára annak, hogy nem hóféhérek voltak, hanem inkább piszkosszürkék. Egy helyütt sziklába vájt kis lakot is leltünk, ajtóval, ablakkal.

Ez a ferrata tele van sziklába lépcsőként helyezett vasakkal, melyek sokszor a függőleges falon biztosítanak lépést. De nem az én méretemben: akkorákat kellett magamon lökni, hogy a következő fokra lépjek, hogy a combizmaim totál kikészültek tőle. Hogy úúútáltam már ezeket a lépcsőket egy idő után! Totál elfárasztottak.

A kiszállás után fokozatosan szétszakadozott a csapat, és ki-ki az erejéhez mért tempóban közelítette a csúcst. A sort én zártam, szokás szerint azonmód vánszorogtam utamon. Pihenőim alatt sem felejtettem el azonban csodálni és fotózni a környezetet. Oly szép volt...

Nagy örömmel láttam aztán meg a csúcsbódét és –keresztet. Bódét mondom, és minden joggal. Itt most nem egy szép menház állt, mint a legtöbb helyen, hanem egy amolyan bodega, lemezekből, ám kiülős terrasszal. Nem tudom, belül milyen volt, mert nem voltam bent, de kívülről elég lepukkantnak tűnt. Mivel a kereszt, mely a legmagasabb ponton volt (3345 m-en!), még odébb volt, csak elhaladtam a bódé mellett, és a csúcs közelében fotózó Juditot és bámészó Gergőt és Csabát vettem célba. Itt értem hát utol őket, s boldogan csüccsentem le a köre, s fogadtam el Judit teáját. Micsoda öröm volt! Eléggé elfáradtam.

A látvány egy álom volt. S a tudat, hogy ilyen magasan még életemben nem jártam...!

Gergő és Csaba elmentek a bódéba, hogy vegyenek Csaba számára a családi ereklyét képező túrabotjára való plecsnit. Eztán Csaba jelezte, hogy nincs sok időnk, indulnunk kéne lefelé, úgyhogy előtte gyorsan beállította a fényképezőjét, s ellőttünk két csúcs-csapatfotót a Marmolada mintegy 3300 m magas csúcsán!

A lefelé vezető útban kicsit bizonytalanok voltunk, ugyanis némileg ellentétes infókkal rendelkezünk. Egy gleccser mentén haladtunk – ez is fantasztikus volt, mert a gleccsernek határozott volt a pereme, s mi mellette a csupasz köveken haladtunk, míg tőlünk karnyújtásnyira a gleccseren hágóvasas-összekötözött-csákányos emberek vonultak!

Meglehetősen meredek útvonal következett, melyet nem mind vettünk könnyen. Csabának jobban meg kellett küzdenie önmagával, hogy le tudjon jönni – Gergő vissza is ment segíteni neki, s kedves szavakat duruzsolva a fülébe „lebeszélte”. Ahogy véget ért a meredek rész, s következett egy ferrata-szakasz, úgy tűnt, már minden rendben lesz – egészen addig, amíg a ferratanak is vége nem lett, s következett volna a gleccser... Ha nem lett volna a kettő között egy pár méteres szinte függőleges fal, szakadékkal a két oldalán! Őszintén szólva megdöbbenő volt ez a tény, hogy itt bizony semmiféle segítség nincs a leereszkedéshez, korábban pedig indokolatlan helyeken is ott volt a drót.

Bizony itt már jó néhány ember törte a fejét, hogyan kellene leereszkedni. Voltak, akik nekiindultak, de lassan és óvatosan haladtak, így sokat kellett várni. Voltak, akik pedig egymást kötélen eresztették le.

Csapatunkban is felütötte a fejét a töprengés, hogy mi legyen. Csaba kérte Gergőt, hogy ne menjen még le, mert lehet, hogy neki nem fog egyedül menni. Én kérdeztem Juditot, hányadiknak akar menni, de választ nem kaptam – fél szemmel úgy láttam, ő is igencsak küzd magával. Végül Gergő indult elől, utána Csaba, akit Gergő irányított. Utána nekiveselkedtem én, eléggé önállóan, bár a végső ugrásom amolyan halálugrás lett: nem sokon múlt, hogy nem a szakadékban kötöttem ki. Jött aztán Judit, akit szintén Gergő (az Isten!) koordinált. Így jutottunk aztán le a gleccser szélére.

Igazából nekem nem tűnt annyira vészesnek ez a meredély, mondom ezt amellet, hogy a végén az ugrásom kissé veszedelmesre sikerült. Viszont ami most következett, számomra az volt a kemény.

Újra felöltöttük bakancsunkra a hágóvasat, kézbe vettük a csákányt, Csaba kibontotta a 60 m-es kötelet, s szépen felfűzött rá minket az alábbi sorrendben: ő, én, Judit és Gergő. Aztán nekiindultunk a nagy gleccsernek.

Rá kellett kapnom az ízére menet közben, pl. hogy a kötelet viszonylag feszesen tartsam, ne másszak rá Csabára. Gond volt, hogy néha beleléptem a kötélbe, melyet a mögöttem haladó Judit eresztett lazára, időnként pedig a hágóvas a saját cipőfüzőmbe akadt bele (ez igen veszedelmes!). Aztán egy darabig nem tudtam, hogy a sarkam határozott odatoppantásával kell a vasat belevágni a jégbe, s a laza belevágás miatt sokat csetlettem-botlottam. Úgy éreztem, valósággal száguldunk, s én alig bírok megállni a lábamon, így aztán kértem Csabát, hogy menjünk kicsit lassabban, mely kérésnek minden nehézség nélkül eleget is tett. Mikor aztán mondta, hogy jól vágjam bele a vasat a jégbe, már jobban tudtam haladni, de még így is labilisnak éreztem magam, és mindezek miatt ez a gleccseren való leereszkedés számomra igazán kemény volt! Már vártam, hogy leérjünk. Mindemellet gyönyörű volt a gleccser, melyet időnként szédületes nagy szakadékok szabdaltak. Egy helyütt beleláltunk a gleccser gyomrába, láttuk az alul lévő fényes jeget, mely még mélyebbre csepegett. Az ilyen szakaszokon volt igazából veszélyes az utunk, mert ha egyikünk beszakad, akkor kellett volna a csákányt rendeltetésszerűen használni a mögöttem haladónak, azaz azt jól belevágva a hóba megakasztani a leesett ember zuhanását. Erre azonban nem került sor, mivel ilyen események nélkül érkeztünk el a gleccser aljába, s értünk végére a mai napunk legextrémebb

eseményének. Leszerelkeztünk, s megkértünk egy ott lévő német nénit, hogy készítsen rólunk fotót, melynek ő mosolyogva eleget is tett. Már csak némi sziklákon való menetelés volt hátra a hűtéig, azaz a felvonó felső állomásán lévő házig, ahol is Judit elkövette élete egyik legritkább tettét: a sikerre való tekintettel sört ivott! Csaba koccintott vele, Gergő és én pedig kóláztunk. Ezt én sem szoktam, de most úgy éreztem, igazán megérdemlem! Az asztalnál üldögélve jegyzeteltem kicsit, és ki megkönnyebbülve, ki alapból jókedvűen nevetgélt, néztük a tájat, és pihegtünk. Azta', ez az egész nap hatalmas teljesítmény és hatalmas dolog volt! Ezt talán mind éreztük, bár ki-ki más miatt: nekem a gleccser volt igazán kemény, Csabának a leereszkedés a biztosítás nélküli részeken, Juditnak a meredek fal a ferrata és a gleccser között, Gergőnek pedig... hát neki talán semmi! Gergő az Isten ☺ Najó, nem, egyszerűen ő, hála az égnek, mentes mindenféle félelemtől, s fizikailag is ott van. Ideális állapot ☺

Megvettük a levonó jegyeket, majd újra beugrottunk kettesével a ketrecekbe, és levonultunk a hegyről. Lefelé immár szemben tudtunk utazni a völgyel és a tóval, s újabb szép fotók születtek. Most Judittal mi érkeztünk le először, így megpróbáltam a fiúk dokkolását fotózni, akik sikerrel teljesítették a landolás. Becuccoltunk „anyám kocsijába”, majd előkerült a térkép. Ugyanis felmerült, hogy a másnapra időzített Giovanni Lipella útvonalat le kellene tén cserélnünk valami könnyebbre, amolyan pihenőnap gyanánt. Volt „B” terv szerencsére bőven, így esett aztán a választás az Innerkofler ferratara. Miután Emesével is megtárgyaltuk az oda vezető utat, nekiindultunk. Elég jó távolságra kellett elautóznunk, s bődület utakon. Olyan meredek szerpentineken mentünk, hogy a „kettesben padlógázzal, és mégis lassulunk...” mondat (from Gergő) mindent elmond róla. Néha úgy tűnt, a pokolba ereszkedünk le, hogy aztán felmászunk újra a mennybe. Csodák csodája a fülem meglehetősen jól viselte ezeket az eseményeket. A múlt évi Königsjodler után joggal aggódtam a fülem és a magasság viszonyán, bár szerencsére nem kellett volna.

Elértünk aztán egy fizetős kaput, ahol 22 €-t kellett leperkálni ahhoz, hogy továbbmehessünk. Itt aztán már csak felmáztunk egy irdatlan hosszú hajtúkanyarokkal dúsan szabdalt emelkedő szakaszon, s ott is voltunk az Auronzo hütte parkolójában, másnap reggeli kiindulópontunk helyszínén. A parkoló leghátuljába, a lakókocsik mögé vonultunk, s itt végre megpihenhetett az autó. Kidobtuk a sátrat, hátha szárad egy pöttyet (az utóbbi napokban bőven vizesedett), majd megkezdődött az aktuális vacsi összeütése: szalonnás-kolbászos-paprikás tojásrántotta. Ínycsiklandó volt az illata, de megintcsak jól leterheltem vele a gyomrom. Kávét, esti ez-az, majd a vackunkra vonultunk azzal a tervvel, hogy holnap már korábban kelünk. Körékcucorodtam egy a polifoamom alatti nagyobb kő okozta dudornak, s benyomtam a szundi-programot.

4. nap

A korai kelés sikerült. A hegyeket hajnali köd borította, tökéletes alapot szolgáltatva rejtelmes fotók elkészítésére. A már rendszeressé vált kávézással indítottunk, majd némi rágódás után úgy döntöttünk, kockáztatunk, s a két sátrat otthagyjuk a parkolóban felállítva, hogy száradjanak a nap folyamán. Majd elindultunk.

Bár a nap volt hivatott a könnyű, pihenős napnak lenni, én biz elég fáradtnak éreztem magam majdnem végig. Utunk ködös, néptelen úton vezetett, valóságos sztrádán a megszokott kis ösvényekhez képest. Elhaladtunk egy kápolna mellett, majd egy menház mellett is, ahol röpkén megszemléltük az ott dekkoló speciális járgányokat, melyeket minden bizonnyal durva hegyi mehet céljából alkottak meg.

Nem sokkal odább már a Drei Zinnen, avagy Tre Cime látótávolságában jártunk. Bár arról az oldalról még nem látszott, hogy három egymás melletti toronyszerű meredélyről van szó, az azonban menten szemet szúrt, hogy két hegymászó igyekszik felfelé az egyik függőleges

oldalon, s hamarosan egy durva áthajláshoz érnek. Én csodálattal figyeltem a dolgot, sejtve, hogy számukra ez egy igazán kemény nap! Csaba szakmaibb szemmel tudta értékelni a teljesítményt, de nagyjából talán hasonló konklúzióra jutott.

Tovább haladva hirtelen mormotát pillantottunk meg egy magunk előtti sziklán. Az állatka ott kuporgott egy darabig, így sikerrel lőttünk rá néhányszor a fotómasinánkkal. Szuper, hogy láttunk mormotát, e jellegzetes alpesi állatkát!

Elértük a Dreizinnenhüttét, ahol csak annyi ideig álltunk meg, hogy felvettük a ferrata-szettet, majd a sejtésünkre hagyatkozva indultunk a ferrata felé. Sejtésünk bevált, mert – a leírásnak megfelelően – hamarosan egy egykori katonai alagút szája ásított felénk. Felkattintva a sisakunkra szerelt fejlámpát, megejtettük a behatolást. Egy darabig még nem volt sötét, mert nyíltabb szakaszok váltakoztak sötétekkel, valamint néhány oldalnyílás is bőven engedett be fényt. De aztán már hosszú sötét szakaszok jöttek – no meg hatalmas lépcsők, melyek megintcsak jól megdolgoztatták a combizimaimat. Megint hamar fáradtam. Érdekes volt a járatokban menni, melyek akár a bányászjáratok, pont olyanok voltak. Közben időnként stratégiai eszmecserék folytak a járatok katonai mivoltát illetően.

Egyszer azonban ennek is vége lett, s egy betonlyukon kibújva egy párkányon leltük magunkat, ahonnan rögtön drót vezetett fel a magasba. Ez volt a ferrata tulajdonképpeni indulópontja, ahol meg is kezdtük utunkat, miután megvártunk két fentről érkező embert.

Szép volt ez az útvonal is. Néhány tó bontakozott ki a magasból. Időnként kitett, időnként feleslegesen drótozott úton haladtunk, míg aztán egy elágazáshoz értünk. Némi töprengés után a térképet és leírást korábban tanulmányozók arra jutottak, hogy itt egy körutat lehet megejteni, azaz felmegyünk, majd ugyanide érünk vissza. Így aztán felmentünk – ám az utunk elfogyott, semerre sem leltünk határozott irányt, mely valahová vezetett volna minket. A sziklák remek fogásokat kínáltak, melyek csábításának Gergő nem bírt ellenállni, és szólt Csabcsinak, hogy ő felmászik most. El is tűnt, s mi sokáig vártunk rá. Csaba többször kiáltozott utána, de válasz nem jött, így csak váraoztunk tovább. Egyszer aztán kibukkant a sisakja, s ekkor Csaba idegei is felengedtek némileg, s ő menten el is indult visszafelé. Gergő is érkezett, s mind ugyanazon az útvonalon indultunk vissza, amelyen jöttünk. Később Gergő elmesélte, hogy csúcsmélynre tett szert: sikerrel mászott fel egy keresztel megjelölt csúcsra, ahová azonban – az ott lelt nagyszülőkből és unokájukból ítélve – valahonnan minden bizonnyal normálabb út is vezetett fel.

Az út egy pontján ketté, majd később hárommá szakadt csapatunk. Gergő az alagutakon indult vissza a hüttéhez, mi hárman pedig a törmeléklejtőt választottuk, ott is azonban egy helyütt Csaba másfelé ment, mint mi Judittal. A vége az lett persze, hogy én értem utoljára a hüttéhez ☺ A hasam már igen korgott, így a terjengő budiszagtól nem zavartatva, fogyasztottam kolbit-kenyeret. Eztán visszaindultunk, s a parkolóig haladva győztünk csodálkozni a hihetetlen tömegben, ami szembe áramlott velünk. Számomra a legmegdöbbentőbb az volt, hogy többen babakocsival bukdácsolva a köves úton érkeztek, de akadtak csini ruhás városi barbik is. Úgy tűnt, sikerült egy felkapott helyre tévednünk, pedig az ilyeneket szívesebben kerüljük mind.

A parkolót kicsit izgulva közelítettük, hogy vajon megvannak-e még a sátraink. Fellelegeztünk, mikor felfedeztük, hogy hibátlanul és megszáradva feszítenek a helyükön, s örömmel csomagoltuk el őket. Emesét ellátva a megfelelő tanácsokkal, elindultunk Ausztria felé, hogy ott egy Judit által ismert és ajánlott helyen töltsük az éjszakánkat. Bágyadtak voltunk mind, én egy röpkét szenderegtem is az autóban. Linzben megálltunk egy Aldinál (avagy osztrák nevén: Hofer-nél), hogy Gergő fogkefét és hónaljkytyát vegyen, én pedig vele tartottam aziránti nagy reményekkel telve, hogy lelek itt valamiféle szőlőzsírt, melyet töménytelen mennyiségben majd boldogan a számra kenek. Ugyanis már napok óta egyre

hihetetlenebb méreteket öltött a szájszárazságom, melyet főként a kevés vízfogyasztás idézett elő, és talán a nap is rásegített. Szörnyű érzés volt, a szám kezdett egy kemény páncélhoz hasonlítani, s az orrom is igen fájt a sok fújástól.

A boltban azonban nem volt szőlőzsír, sem ffi hónaljcutya, s még a kártyát sem fogadta el a terminál – így kétes sikerekkel távoztunk, s folytattuk utunkat egészen Villachig, mely mellett Judit által navigálva egy parkolóban fékezünk le. Itt volt egy kezdő kletteres sziklacsoport, melyen rendes mászás, és gyerekmászás is adódott. Volt is kocsi bőven a parkolóban, s ember a falon.

Csabát már tűrhetetlenül kínozza a mosakodhatnék, így ők Gergővel és két ballon vízzel elvonultak a közeli rétre, s jól lelocsolták egymást. Megújulva érkeztek vissza, mi pedig Judit aktuális vacsiötletének megvalósításán fáradoztunk: ez pedig vala gyümölcsrizs! Már-már kész volt az eledel, mikor is az ég egyre inkább beborult, s az eső is nekikezdett szelíden. Judit és az én fejemben az első esténk emléke villant be, mikor esőben kellett sátrat állítani, így én és a fiúk elrohantunk, hogy a réten összeüssük a sátrakat. Esőben kapkodva, de álltak végül a sátrak – s áztak úja, pedig már meg voltak száradva... Judithoz visszaérve a fenyők alá húzódtunk, majd az eső is fokozatosan elállt, a gyümölcsrizs pedig ehető hőmérsékletűre hűlt, így semmi nem gátolta, hogy elfogyasszuk vacsínkat a túlevelektől puha földön. Elég fincsi volt, el is döntöttem, hogy ilyen itthon is csinálhatnék! Csabának kevés volt az adag, így ő konzervből vett magához pótlást.

Vacsi után Judittal elvonultunk a helybéli konténerbudiba, mely egyben mosdó is volt, is itt ejtettük meg frissítő cicamosdásunkat. Mily csodás érzés volt utána a bőrömben lenni! Egy szimpla cicamosdás is rengeteget jelent!

Az este további része már nem sokmit tartogatott. Összepakoltunk, csoportosan fogat mostunk a kútnál, aztán magunkhoz véve az éjjelre kellő holmikat, elvonultunk sátrainkba. Hamarosan az álom útjait jártuk, mely hol sima, hol göröngyös volt. A göröngyöket ezen az estén főként az éjjel megjelenő társ-sátrazók jelentették, kik megérkezésük és sátorverésük hangjaival boldogítottak minket. A fiúk sátra környékén még valami kisállat is motozott, kapirgált.

5. nap

Szigorúan hajnali 5-kor keltünk. Még félhomály derengett. Ahogy a kocsi felé tartottam, immár szemrevételezéssel is meg tudtam állapítani, hogy szomszédaink keletkeztek az éjjel: két kidobós Quechua sátor domborodott a fák közt.

Kávét, újfent vizes sátor összecsomizása, majd 6-kor indulás Szlovénia irányába. Átkeltünk egy hágón, ahol megintcsak átélhettük a „kettesben padlógáz, és mégis lassulunk...” életérzést, majd a szlovén Moistrana településen bekanyarodtunk a Vrata-völgybe. Itt már keskeny, ’hol aszfaltos, hol nem’-úton haladtunk vagy 15 km-t az erdőben, amikor is utunk végén egy fizetős parkoló várt minket. Több kocsiból már szálltak ki és öltöztek be az emberek. Így tettünk mi is. Most legalább egy hálósákkal több holmit kellett összepakolnunk, mert a terveink szerint ma felmegyünk a Triglavra, ott alszunk egy menházban, és holnap jövünk le. A menházba ugyan elviekben nem kell semmit vinni, mert van ágy és pokróc, de mivel nem tudtunk, van-e hely a házban, inkább vittük magunkkal a hálósákat. Jóllehet, nem sok örömmel – Judit pl. emiatt a nagyobb zsákját vitte magával, nekem pedig szinte az egész zsákot kitöltötte a dundi alvóholmi.

Megindultunk a hegynek, s a Tominskova útvonalat kerestük, sikerrel. Eleinte úgy festett, mintha egy szépséges fenyvesben haladnánk, de aztán egy nagy karabinert ábrázoló szobor közelében felkanyarodott az ösvényünk a hegynek – és innen kezdődtek a megpróbáltatások.

Kemény út volt, számomra nagyon is az. Judit hamar elhaladt, s nem is láttuk viszont, csak már a menház közelében, akkor is azért, mert nem győzött várni minket, és elénk jött ☺

Hárman maradtunk, hárman cammogtunk tovább. Meredek ösvény, sok mászás, néhol ácsolt nagy lépcsőszerűségek – nagyjából minden lépés a gravitáció kemény legyőzésére irányult. S ez tartott órákon át...

Persze megint éhes lettem, de bíztattam magam, hogy majd a beszállásnál eszek. Azonban ahogy egyre tovább és tovább haladtunk, élni kezdtünk a gyanúperrel, hogy nem is lesz beszállás. Néhol kőbe ütött vasakkal már találkoztunk, s eszünkbe jutott, amit Judit mondott: a szlovének kicsit furcsán értelmezik a klettersteig fogalmát.

Végül elfogadtuk, hogy nincs beszállás. Időnként megjelentek a drótok, de végül sehol nem karabinereztünk.

Egy szimpatikus fánál kértem, hogy együnk egyet. Jól esett megreggelizni a szokásos kolbiból, kissé már penészes kenyérből és a Csaba-féle házi ubiból. Eme ubiért rajongtam, nagyon lédús és finom volt!

Miközben majszoltunk, egypáran megelőztek minket. S jött a néni is, ki testes volt a javából, nem is fiatal már, fűjtatott is – de jött, és jött, és haladt! El voltunk bővölve tőle.

Tempónk nagyjából gyökettő volt, s „büszkén” jelenthetem: ezt sokáig én diktáltam :-D Úgy éreztem, én így tudok majd feljutni a hegyre, hogy nem gyötröm szét magam, hanem szépen komótosan felmegyek. Gergőnek is megfelelt a tempó, így legalább nem izzadta szét az agyát, s Csaba sem sietett, mert a mai napját a házig tervezte, abba meg belefért ez a tempó. Így haladt hát kis karavánunk csodálatosan gyönyörű helyen, egyre feljebb és feljebb, kijöve a fák közül a törpecserjésbe, majd egyre több kővön, s végül már csak azon.

Útközben kétszer találkoztunk Judit nyomaival. Első ízben csodafincsi tej-karamellát hagyott egy sziklán számunkra, ám 3 helyett már csak 2-t találtunk ott. Ahogy meghallottam a hírt, hogy ránk vár tej-karamella, úgy megörültem neki, hogy az sem kócasztott le, hogy nincs már meg mind a 3. Egészségére váljék annak, aki elvitt egyet! Őszintén nem sajnáltam tőle.

A következő alkalommal pedig a megkezdett zacskó csokis mandulát hagyta hátra számunkra, melyből hasonló örömmel ropogtattunk. Juditnak ezek a gesztusai nagyon a szívembe lopták magukat, nagyon ötletes és kedves volt ☺

Hamarosan háromtagú karavánunk kéttagúra sorvadt, ugyanis Csaba abbahagyta az önvonszolást, és felvette normál tempóját. Gergővel mi hátramaradtunk, én nem tudtam gyorsabban menni, neki meg gondolom, mindegy volt. Én megint ettem egy kicsit, mert újfent megéheztem – s akkor láttuk meg a távolban mászó Csabát, hogy már Judittal a nyomában halad tova. Ekkor jött ugyanis vissza elénk Judit, s Csabával találkozáskor vele tartott vissza a ház felé.

Én már nagyon fáradt voltam, és minden magaslat mögött a házat sejtettem. Ez azonban egy darabig még nem mutatta magát, míg aztán egyszer csak előbukkant a teteje, majd a többi szerkezete is – és ott voltunk hát a Triglavski domnál! Sikerral felküzdöttük magunkat nagyjából 1000 m-ről nagyjából 2510-re! Judit nagy lelkes vigyorral jött elénk, s győzött mesélni. Sokáig volt már egyedül ☺ Elmesélte többek között, hogy egy anyazerge és kicsinye haladtak egy jó darabig előtte az ösvényen, s lehetősége nyílt remekül fotózni őket. Mi sajnos csak zergeproduktummal találkoztunk.

Nagyjából leájultam a menház teraszán lévő egyik asztalos padra, s jelenleg úgy éreztem, a csúcstámadást én is kihagyom ma. Ugyanis a Triglav csúcs ott virított két magaslattal és 300 m szintkülönbséggel odébb, szinte elérhetetlen távolban. Csaba pipázni vonult, Gergő követte, mi pedig Judittal megittunk egy teát. Ekkor már olyan szinten ki voltam száradva, akár egy múmia.

A hivatalos kiírás szerint innen a csúcstól 1 óra alatt el lehet érni. Így aztán eljött a döntés ideje, hogy ki indul el fel, és ki marad. Judit ment, ez számára nyilvánvaló volt. Csaba maradt, ezt ő már eldöntötte rég. Gergő bírta még fizikailag, s mivel kedve is volt hozzá, ő is a csúcstámadás mellett döntött. Engem meg gyötört a bizonytalanság. A testem szörnyen fáradt volt, ám a lelkem ment volna a magasba. S még kísértett az első napi sikertelen csúcstámadás emléke is, de aztán Gergő felhívta rá a figyelmemet, hogy most nem kell sietni, nem kell időre menni, a csúcs nem zár be, ámbár lehet, hogy a csúcs egy amolyan rakétasiló, aminek a világítását x órakor lekapcsolják, s leeresztik a föld alá. Vizuális memóriám egyből produkálta az ötlethez való képeket, s olyan könnyezős nevetésben törtem ki, hogy meg kellett állnom, mivel biztosan félrelepek a sziklákon, hisz mit sem láttam a könnyektől. Mivel ekkorra már elindultunk fel, én is. Úgy döntöttem, megyek, amíg bírom, s meglátjuk, mi lesz.

És végül sikerült! Lassan haladtunk, az én pihenős tempómban, illetve néhol hatalmas torlódás volt a gerincen, mert valóságos népvándorlás folyt a csúcs felé. Ilyenkor volt, hogy perceket vártunk, amíg egy keskeny részen elengedtük a visszafelé haladókat.

Megcsináltuk! Tök jó, hogy feljutottunk a Júliai-Alpok legmagasabb csúcsára, a 2864 m magas Triglavra! Káprázatos panoráma, „csúcsúrhajó”, pecsét – és az éhenkolbász és bátor csókák csapata, kik szó szerint a tenyerünkből ettek!

Mivel hoztunk fel magunkkal müzlit, hogy majd itt esszük meg, most azokkal koccintva gratuláltunk egymásnak, s elmajszoltuk.

Visszaindultunk aztán, s legalább egy órás folyamatos combizomnemkímélő lefelé ereszkedés után újra a háznál voltunk. Megtekintettük a szobánkat, melyet Csaba intézett addig: egy keskeny, két db emeletes ágyat tartalmazó külön lakosztály volt. S micsoda borsos áron: 29 €/fő egy éjszakáért! A tömegszállás is lett volna vagy 25, igen drága egy menház ez, ezt a kajaárakból is megállapíthattuk. Ugyanis eztán én ettem egy meleg levest (melyre már órák óta vágytam), Judit valami bolognai-szerűt, a fiúk meg... Hát ezt még körülírni sem tudom ☺ De szerintem jó volt, őszintén szólva sztem nekem bármi jó lett volna akkor, olyan éhség gyötört – meg amúgy is: megérdemlem! Úgy éreztem, szép teljesítményt nyújtottam ma.

Vacsi után a csapat még folytatott némi eszmecsere az emberi korlátokról, elsősorban a fejben eldőlt dolgokról, hogy kinek mi miért sok, aztán már jó korán, még világosan felvonultunk a szállásra. Én hamar elástam magam a két pokrócom alá, eleinte még csak amolyan szunyóka módjában, majd aztán fokozatosan mind elaludtunk. Azt még érzékeltük, hogy leszállt a felhő a házra, s esik az eső – és ekkor különösen áldottam a körülményeket, melyek lehetővé tették számunkra, hogy megjárjuk a Triglavot!

6. nap

Utolsó napunkon 6-kor keltünk ki ágyunkból, s kezdtük összevakarni magunkat, hogy időben elinduljunk le a hegyről, s délre már lent legyünk a parkolóban. Mindenki szeretett volna ugyanis este még emberi időben hazaérkezni otthonába.

Felkelés után utamat a wcmosdó felé vettem, ahol elkövettem azt a hibát, hogy belenéztem a tükörbe. Észleltem, hogy a fejem nagyjából másfélszer akkora, mint amúgy. Szemeimen keskeny résen láttam ki. „Kici kínai!” – konstátálta Gergő. Asszem a szervezetem már kissé megviselt volt, no meg ahhoz sem volt szoktatva, hogy 2500 m-en alszom. Vagy ki tudja, mi volt az oka.

Csaba kávézott, mi többiek csak összemotyóztunk, aztán 7 felé el is indultunk le a hegyről. Bazi hideg volt kint! Ám ez igen gyorsan változott: kicsivel lejjebb már pólóra vetkőztünk. A Nap is elő-elősütött.

Egy darabig a tegnapi feljövetei útvonalunkon haladtunk, azonban egy elágazásnál rátértünk a Pragnak nevezett útvonalra, s ez vezetgetett le minket a hegyről. Hát ez sem semmi egy út volt: sok helyen tolatva mászást alkalmaztunk, néhol pedig S betűként kanyargó törmelékutacsokán csúszkáltunk. Combizmaink immár a sokadig napon voltak intenzíven igénybe véve – csak pár ilyen hét kellene, és totál kicombosodnánk ☺ Most is fáradtan poroszkáltam a csapat végén, egyedül Gergő maradt mögöttem. Judit szélvészékként hasított lefelé, Csaba a nyomában – időnként bevártak minket. Csaba előtt amúgy le a kalappal: tudni kell, hogy hosszas fontolgtatás után vállalta be ezt az útvonalat annak meredeksége és kitétsége miatt. Azonban végül hibátlanul teljesítette, jó tempóban haladt, s végül ők Judittal már teljesen elhagytak minket.

Egy megemlékező érdekesség: elég sok ember érkezett szembe velünk, tehát néha elengedtük őket. Az egyik helyen egy egész tekintélyes csoportosulás mászott szembe, s Judit szóba elegyedett az egyik fickóval angolul. Utólag mesélte, hogy ők egy zenekar voltak, s a hangszereiket magukkal cipelve + nagy zsákkal a hátukon másztak felfelé a Triglavra, hogy aztán majd a Planica házban tartanak este koncertet. Húha, ez igen! Kicsit máshogy értelmezik errefelé a túrázást az emberek! Ezt egyébként nem csak a zenekar mutatta, hanem hogy egészen éltes korú emberek is érkeztek szembe velünk, kitartóan szuszogva felfelé a hegyre. Talán ekkor fogant meg Csabában a gondolat, hogy a magyar társadalom halálra van ítélve a lustasága miatt...

Hihetetlen helyen haladtunk egyébként lefelé a hegyről. Alulról felnézve elképzelhetetlennek tűnt, hogy ezen a hegyoldalon ember megvesse a lábát – s most mégis óvatosan, fokozatosan ereszkedtünk lefelé, rengeteg kanyart, mászást vegyítve bele. Valahányszor lenéztem, hívogatóan simának tűnt az út a mélyben – holott ez csalóka volt, hisz meredek volt még az is! Alig vártam, hogy sík úton mehessek. Aztán eljött ennek is az ideje: 10 felé leértünk a völgybe, s egy üres patakmeder mellett haladtunk a parkoló felé. Végül már fák között mentünk, s pénzváltás okán elkövetett sörözésre betértünk az Aljavez domba, mely a parkoló közelében volt. Felnéztem a hegyre, és egyszerűen elképesztő volt a tudat, hogy ott másztunk fel tegnap, s ma ott jöttünk le! Irdatlan volt a hegy!!!

Hanyagul bevetődünk a kocsiba, s lejjebb, még a völgyben megálltunk egy helyen, és megejtettünk egy frissítő mosdást a jeges vizű patakban. Mennyei felfrissülés volt! Így nem kellett a sok órás hazautat önmagunk és egymás szagában pácolódva tölteni a kocsiban. Megkávéztunk, elrendeztük a cuccokat, aztán már tényleg indultunk haza. Bevállalva egy szlovén pályamatricát első körben egy benzinkútig haladtunk, ahol huzamosabb sorban állás után teletömve „anyám kocsijának” gyomrát, hasítottunk a pályán Magyarország felé.

Ez a hat nap egy szelet mennyország volt, ez meggyőződésem. Nekem fizikailag nagyon kemény volt, de mivel szeretek aktívan élni, ez nemhogy problémát nem okozott, ellenkezőleg: élvezet így elfáradni! Szellemileg frissítő élmény volt, hisz imádom a hegyeket! Sok újat hozott, sok tapasztalatot, igazi élményeket, értékeket.

Mind hálásak vagyunk azért, hogy az időjárás lehetővé tette nekünk, hogy véghezvigyük, amit elterveztünk!